

movitosti Josefa G. To, že žalobci tak mohou činiti toliko na základě osobního nároku, ale pro nedostatek knihovního zajištění bez věcného práva k nemovitosti, nesnižuje nynější hodnotu tohoto práva, nýbrž může býti jen pramenem budoucího znehodnocení. Právo bydlení je nezpeněžitelné a nemůže jako osobní právo na jinou osobu býti převedeno. Dokud tedy žalobci toto právo skutečně vykonávají a vykonávatí mohou, neutrpěli škody, které by se mohli na žalovaném domáhati, pročez jejich žaloba byla právem zamítnuta.

Čís. 15996.

Podmínkou nároku ze správy (§ 932 obč. zák.) jest vadné splnění úplatné smlouvy. Nepřijal-li kupitel dodané mu zboží jako smluvní plnění, nepřísluší mu nárok ze správy (na slevu kupní ceny), nýbrž jen práva vyhrazená v čl. 355 obch. zák., jsou-li (tu předpoklady uvedeného předpisu.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, Rv I2181/35.)

Firma H. C. M., společnost s r. o. v H., s níž byl žalovaný v obchodním spojení, dodala žalovanému na jeho objednávku roku 1931 různé zboží, zejména rákos k výrobě košíkářských výrobků za 1.391.50 řM. Dva až čtyři dny po obdržení zboží, jež neodpovídalo co do jakosti objednanému zboží, neboť jeho hodnota byla proti prvotřídnímu zboží o 25% menší, poslal žalovaný reklamace týkající se vady zboží. V jedné reklamaci bez data prohlásil žalovaný, že zasláný rákos je velice bezvadný (správně vadný), ponejvíce rozdrcený, není hladký a že ho proto nemůže k výrobě potřebovati a dává jej k dispozici, že by však zboží převzal, kdyby mu byla poskytnuta přiměřená sleva. I v další reklamaci bez data setrval žalovaný na tom, aby prodatelka se zbožím jinak nakládala anebo mu oznámila, kterou slevu by mohla povolití. Přesto však mu nebyla sleva poskytnuta. Žalovaný poté část dodaného mu zboží spotřeboval (zpracoval) a slíbil zažalovanou pohledávku, jež byla žalující straně postoupena, zaplatiti. Ježto tak ne učinil, domáhá se žalobkyně jako postupnice žalobou zaplacení kupní ceny za dodané zboží v částce 1.391.50 řM. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, a uvedl v otázce, o níž jde, v

důvodech:

Z reklamací žalovaného vysvítá, že žalovaný vůbec odmítl přijmouti zasláné zboží jako splnění sporné objednávky a že pouze pro případ poskytnutí nějaké slevy byl ochoten je převzítí a podržeti. Sleva nebyla mu ani podle jeho vlastního přednesu povolena, nabídka po té stránce jím učiněná nebyla tedy přijata, pročez jeho prohlášení neznamenalo nic jiného, než že dodávku nepřijímá jako splnění smlouvy.

Nepřijal-li však kupitel dodané zboží jako splnění, nemůže uplatňovati nároky ze správy (§ 932 obč. zák.), jež předpokládají — vadné ovšem — splnění smlouvy, nýbrž pouze práva podle čl. 355 obch. zák., jsou-li tu předpoklady prodlení na straně prodatelově. Žalovaný nemůže proto nyní vyvozovati nárok na přiměřenou slevu kupní ceny podle § 932 obč. zák., ježto v reklamacích vůbec nevykonal a také vykonati nemohl volbu ve smyslu řečeného ustanovení. Dodatečně ovšem zpracoval žalovaný, jak také v dovolání připouští, dodané zboží až na jednu třetinu, aniž postupitelka anebo žalobkyně přistoupila na jeho návrh povolití mu přiměřenou slevu, na níž činil převzetí zboží závislým. Upustil tedy od kladené podmínky a právem poukazují nižší soudy k tomu, že v další korespondenci opětně přislíbil zaplacení kupní ceny, aniž se již zmínil o vadnosti zboží neb o nějaké slevě, čímž projevil svůj souhlas a dodatečně schválení zboží (čl. 278 obch. zák.).

Čís. 15997.

Ustanovení § 1111 obč. zák. platí pro uplatňování náhrady za škody vzniklé protismluvním užíváním najatých místností nejen v těchto místnostech, nýbrž i v dalších částech pronajímatelova domu s nájemním objektem přímo sousedících.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, Rv I 2958/36.)

Žalovaná firma měla v domě patřícím několika spoluvlastníkům, mezi nimi i žalobkyni, od r. 1906 najato pět místností s příslušenstvím, a to k uměleckému leptání a malování skla. Najaté místnosti byly žalované odevzdány v řádném a bezvadném stavu. Nájemní poměr skončil dne 17. ledna 1934, kdy byly místnosti vyklizeny. Tvrdíc, že žalovaná pozdějším užíváním najatých místností též k broušení skla, při němž bylo potřeba mnoho vody, takže podlaha byla stále pokryta vodou, poškodila mimo najaté místnosti i místnosti sousedící s najatými místnostmi (souterrain), domáhala se žalobkyně mimo jiné také náhrady za poškození těchto sousedních místností v souterrainu. Proti dotčenému nároku namítla žalovaná, že je promlčen, ježto nebyl uplatňován do tří let (§ 1489 obč. zák.), neboť se žalobkyně dověděla o škodě již v roce 1931 a žalobu podala až 16. ledna 1935. Soud prvního st. l i c e, zjisti v, že škoda na právě dotčených místnostech činila 19.467 Kč, jež musila žalobkyně vynaložiti na opravu, přiznal jí i tuto částku. O d v o l a c í s o u d, vycházej e z názoru, že uvedený nárok na náhradu škody je promlčen, zamítl i v této části žalobu na zaplacení 19.467 Kč s přísl.

Nejvyšší soud vyhověl co do uvedené částky dovolání žalobkyně.

D ů v o d y:

Žalobkyně se domáhá náhrady škody ve smyslu § 1111 obč. zák., a to škody, jež vznikla protismluvním užíváním po případě zneužíváním pronajatých místností. Škoda ta vznikla jednak přímo v pronajatých